

השומר אחי אנוכי?

כל אדם בישראל

אחראי למה שנעשה

בשמו ומטעמו בשטחים

הכבושים. מה יעשה?

היה זה בוע קשה מאוד לישראלי בעל-מצפון. בשמו נעשו מעשים, שהוא התקומם נגדם בכל ליבו. הידיעות היומיות בעיתון מילאו אותו בתיעוב. היה קשה לו להשלים עם העובדה שהממשלה שלו, החיילים שלו, הקצינים שלו, השוטרים שלו — הם אשר מתנהגים בצורה שהזכירה לו יותר ויותר מדינות ומישרים שהם סולד מהם. אנתוני לואיס, עיתונאי אמריקאי בכיר, ליברל אמריקאי-יהודי, ביקר בישראל וכתב לאחר מכן פנייה נרגשת אל אורחיה. עיקר דבריו: אתם התלוננתם על כך שהעולם כולו שתק כאשר התעללו האנטי-שמים ביהודים. עכשיו נעשים מעשים כאלה בשימכם, כלפי אוכלוסייה חסרת-ישע בשטחים הכבושים. האם אתם יכולים לעמוד מנגד? האם אתם יכולים להסתכל לכיוון אחר ולטעון: אני לא שמעתי?

מכות וניבוי-פה. השבוע היה קשה מאוד לישראלי להימלט מן הידיעה ולהעמיד פנים, אף כלפי עצמו, שלא ראה ולא שמע. כל הדברים הצטטירו בכיורו על מירקע-הטלוויזיה שלו. הוא נשקפו בגלוי מעל דפי העיתונים, ונשמעו היטב ברדיו. אינאפס היה לברוח מהם מבלי לעצום את העיניים ולאטום את האוזניים. האורח סלד ממה שראה ושמע — אך לא ידע מה לעשות. הוא חש במצוקה הנפשית שהיא מנת-חלקם של בעלי-המצפון בכל חב-שנפלה קורבן לסיחרור של טירוף לאומי: הוא הרגיש שהוא אדם יחידי, בודד וחסר-אונים, מול פני המון שאיבד את שפיות-דעתו המוסרית. הוא לא האמין עוד שיש בכוחו לשנות, לעצור, למנוע את המעשים. הוא ברח אל תוך ה"יאוש".

מתימספר החליטו השבוע ש-אין הם יכולים להחריש, ושעליהם למסור עדות פומבית לקיומה של ישראל אחרת, הומאנית ושפויה. כאשר שמעו על רצח של מפגין בגדה, הם התקשרו איש עם רעהו בטלפון. הם יצאו לרחוב דינגוף ועברו בין החוגגים העלזים של מוצאי-שבת. שוטרים התנפלו עליהם בועם רצחני, תוך ניבול-פה, מכות וגאון מדמיע. ולמחרת היום שמעו באוזניהם את השקרים הציניים שהופצו על-ידי קצינים בכירים בעזרת כתב-בלבים מכורים ומלחכי-פינכה (ראה להלן).

היה זה בניגוד משוער להתנהגות הממשלה והצבא חבלי-ימית, שם מורמים מתפרעים ומפריח-חוק מן הארץ בערינות, כאילו היו ב"צים טריות.

כך למדו פרופטורים וסטודנטים, עקרות-בית וסתם אזרחים מוטר-דים, איך השתנתה המדינה שלהם. "קחו את כל מה שראיתם, הכפילו פי אלק, ותדעו מה מתרחש עכשיו מדי יום בימנו בגדה המערבית!" לימד אותם עיתונאי, הבקי במת-רחש שם.

שאלת האחריות. במצב כזה הפכה הבריחה אל האדישות קשה יותר מיום ליום. האורח בעל-המצפון שוב לא יכול היה להתחמק משאלת-האחריות, שהוצגה

לו בכל מהדרת-החלשות. הוא אחר ראי למה שמתרחש במדינה שלו, בשמו ומטעמו. עליו לתת תשובה לשאלת אחריותו.

קשה לדחות את התשובה ב"הרבה. כי מדי שבוע יהיה המצב גרוע יותר.

מניבכי ההיסטוריה בוקעת אליו שאלה, המהדהדת מתוך כתבי-הקודש העתיקים ביותר של עמו: "ויאמר ה' אל קין: אי הבל אחיך? ויאמר: לא ידעתי! השומר אחי אנוכי?"

הכיבוש

המאה הכחולה-לבנה

מה גרוע יותר:

מעשים רצחניים של

המתנחלים בחפז השילטון

או הודעות שיקריות של

אזוף צה"ל?

מיליונים מסביב לכדור-הארץ ראו את התמנות בטרקליניהם. על המירקע נראו בכיורו שני גברים בלבוש אזרחי. הם הרימו את נש"קם וירדו, בדם קר, לעבר בני-אדם. המצלמה, שהנציחה את המעמד, הוכיחה בעליל ששום סכנה לא נשקפה לשני אזרחים אלה. האנ-שים, שעליהם הם ירו, לא צרו עליהם. הם עמדו במרחק של עשר-רות מטרים מהם — ולא היו, כמו, מזויינים. יתר על כן, ליד שני האזרחים היורים עמד חייל שוה-נפש, שלא טרח להרים את נשקו. היה ברור שחייל זה לא חש בשום סכנה. אך הוא לא הפריע לחיילים, ונלווה אליהם לאחר מכן.

הקריינים הוסיפו בשפות רבות את ההסבר לצילומים: "הוא אלה שנ מתנחלים ישראלים, בליבה של עיר ערבית, אשר ירו בערבים בלתי-חמושים. חבריהם של אזרחים אלה רצחו כמה ימים לפני כן נער ערבי והפקירו את גופתו (ראה עמוד 9).

המאה השחורה. למחרת היום פירסם אלוף-הפקיד הודעה, ש"עלולה היתה להצחיק, אלמלא באה לחפות על כנופייה רצחנית, ה"

לפני שהאזרחים ירו כדי להרוג. יתכן כי הודעת האלוף היתה מחרידה יותר מאשר מעשיהם של המתנחלים הרצחניים. מטרתם של אלה יודעה וגלויה: לגרש את הערבים מארץ-ישראל. ואילו דבי רי האלוף הזכירו בצורה מבהילה את הודעותיהם של קצינים רוסיים בימי הצאר, אחרי פוגרומים שערכו הכנופיות המגאולות-בדם של "המאה השחורה" ביהודים. על פי הודעות אלה, היו היהודים עצמם אשמים בפוגרומים המתפרעים פע-לו לשם הגנה עצמית. היהודים שתו לם ילדים נוצריים.

העולם התרבותי הקיא בשעתו את רוסיה הצארית מתוכו, אף שלא היתה אז קיימת טלוויזיה שהביאה את תיאור מעשיה אל תוך כל בית באנגליה ובצרפת. עצם שמה עורר תיעוב וסלידה.

הדיווח היומיומי על המתרחש עתה בשטחים הכבושים בטלווי-זיה, ברדיו ובעיתונות העולמית מוביל בהדרגה לתוצאה דומה לגבי ישראל.

הזמנה לרצח

האם יודע מנחם

בנין את אשר הוא

עושה?

משהו קרה למנחם בנין — ולא רק מבחינה גופנית.

במשך כל ימי חייו, גם כאשר היה נתון בסכנת-מוות יומיומית, התפאר בכך שהוא מבחין בין לור-חמים ובלתי-לוחמים, וכי אינו פוגע בנשים ובילדים.

מכל זה לא נותר זכר. השבוע קרא מנחם בנין, בגלוי ולעיני העולם, לרצח אזרחים, נשים ו-ילדים.

שקרים גסים. הדבר בא בי-צורת מיבקר-עידוד שמעט שלא ייאמן, שבו בירך את צה"ל על

הטולם הזה מאשים כי:
1 בניגוד לנוהג ולתקנות לפיזור הפגנות, לא קראו השוטרים למפגינים בתל-אביב בשבת (ראה הפגנות) להתפזר, לפני שהתחילו להפי עיז אדימות.
2 בניגוד לנוהג ולתקנות, לא נשאו רבים מהשוטרים רים מיספרים על מדיהם.
3 בניגוד לנוהג ולתקנות, סירבו השוטרים להזי-דהות, כאשר התבקשו לעשות זאת.
4 השוטרים עודדו את אדימות הביריונים כלפי המפגינים, ואף קראו להם בגלוי לפייע כמעשירי אדימות נגד המפגינים.
5 כמה מהשוטרים הפעילו, שלא בצורך, אדימות כלפי המפגינים.
6 לפחות אחד השוטרים הפעיל, ללא כל צורך, נאז מדמיע כלפי מפגין.
7 אותו השומר הסית שני ביריונים מהקהל להעיד נגד מפגין, כאילו זה תקף את הביריונים, והשוטר דאג להסעת "העדים" לתחנת המשטרה.
8 השוטרים סירבו לעצור ביריון שהתנמל לצלמת "העולם הזה", או לבקש ממנו להזדהות.
9 המישטרה פירסמה גירסה כוזבת לחלוטין אוד-יות המיקרה.
10 עיתונים, "דבר" ו"הארץ" שכתביהם לא היו כלל במקום, פירסמו את גירסת-השקר של המישטרה, כאילו היה זה דיווח מהמקום וממלוי-לציין שזוהי גירסה רשמית.

התאפקותו" בשמירה על החוק והסדר ב"יהודה ושומרון". באותו יום לא נהג צה"ל בהת-אפקות כלשהי. הוא פתח באש פע-מים רבות, ירה במפגינים ופגע בהם. נער אחד נהרג, רבים נפי-צעו.

ברכה הנשלחת אחרי יום כזה — הריהי הזמנה להמשיך ולהרוג. דוברים רישמיים יכלו להמשיך ולטעון, בציניות גוברת, שכוחות-הכיבוש נהגים על פי נוהלי-שקדפניים. מההירוס החילה, אחר-כך יורים רימוני גאז מדמיע, יורים באוויר, ואחר-כך ברגליים.

העובדות — כפי שידע כל חייל בשטח — הפכו הודעות אלה שקרים גסים. לא רק המתנחלים הרצחניים (ראה לעיל), אלא גם החיילים ירו במפגינים הבלתי-חמושים, יודים האבנים, וכיוצא לא פעם כדי לה-רוג.

יום אחרי הודעת-הברכה של בנין באה התוצאה הבלתי-נמנעת: נער נוסף נרצח בדרך זו. בעשרות מיקרים אחרים נפתחה אש, וב-מקומות רבים נפלו פצועים. אף חייל אחד של צה"ל לא נפגע באופן רציני.

חינוכו של קלגס. יש הסבורים כי מנחם בנין הפך עתה בובה בידי אריאל שרון, העושה בו כר-צונו. כך או אחרת, התוצאה של דיברי-העידוד עלולה להיות נוראה — לא רק כלפי הנפגעים, אלא גם כלפי היורים.

כאשר לוקחים נער ישראלי, מל-בישים אותו כמדים ושולחים אותו לשרת כחייל-כיבוש בקרב אוכלוסיה נסערת ומתמרדת, המצב הוא חמור כשלעצמו. רק צבא ממושעמ מאוד, מרוסן מאוד, שבו נערכת פעולת-חינוך מתמדת לשמירה על מוסרי-המלחמה, עשוי למנוע את ההידר-דרות של אנשיו.

בצה"ל קורה עתה ההיפך. חיילים הנשלחים לשטחים הכבושים שים עובדים שטיפת-מזח אוטומ-טית. אין הם רואים מולם אוכלו-סיה בעלת מאוויים לאומיים, ה-נתונה במצב קשה והמגיבה כפי שכל עם אחר במצב כזה היה מגיב, אלא חבורה של שונאי-ישראל, אנטי-שמים, פראי-אדם, "ערבונים מלוכלכים", תת-אדם.

אין ספק שקצינים רבים מעוד-דים תהליך זה במכוון, בשל דיעו-תיהם הלאומניות הקיצוניות. ואילו הקצינים המבקשים למנוע את הת-פרקות ערכי-המוסר של צה"ל נתו-נים במצב קשה ביותר.

עתה באים הסיגנון הברוטאלי של אריאל שרון ודיברי-העידוד של מנחם בנין, ודוחסים תהליך נורא זה קדימה. אחרי חודשים ושנים של שרות במציאות זו, גבר ישר-אלי שוב לא יהיה מה שהיה. הוא יהיה קלגס.

הפגנות פושעים במדים

בגדה המערבית יורים הייזים ומתנחלים בתושבים כדי לשמור על השקט, ובתל-אביב מסתערים שוטרים ובריונים על מפגינים תוך הפרת החוק.

החשיכה תרד בעוד כמה דקות. קהל המפגינים צועד במהירות על המידירכה, אל קו הסיום של הפג-גנה. המפגינים נושאים שלטים ו-קוראים קריאות קצובות בגנות ה-שילטון. מבתי-הקפה שלאורך ה-דרך נשמעות קריאות גנאי, וגם מחיאות כפיים.

ואז, לפתע, מגיחות מאחור שלוש (המשך בעמוד 8)